

Nemít kam hlavu složit **Monika Maixnerová**

Nemít kam hlavu složit? Jednu noc? Dvě? Nebo jednoduše o všechno přijít? Povím vám příběh, který mi nestihla povědět osoba, jíž se týká. Ne proto, že by odešla, ale proto, že to již nedokáže. Ale pokaždé, když se na ni podívám, má ten příběh v očích. Tehdy jí bylo asi 10 let. Byla krásná, modrooká a narozená do neštěstí. „Musíme jít, Květuško,“ řekla jí maminka. A tak šly. Samy dvě. Měla bratra, který zemřel ve válce. Bojoval za Němce. Nechtěl, ale musel. Měla tatínka, kterého na konci války zastřelili. Češi. Tak zůstaly samy dvě na světě. Se sbalenými kufry čekaly na shromaždišti, až je odsunou. Kam půjdou, nevěděly, kam složí hlavu dnes, zítra, za měsíc, to netušily. Jen držela svůj kufřík, pannu a v jejích modrých očích se odráželo neštěstí té doby. Snad to bylo štěstí v neštěstí, když si právě té modře všiml voják. „Co tu děláte?“ zeptal se. A pak se mu povedlo zodpovědět Květušce i její mamince právě tu nejobávanější otázku. Nabídl jim, aby zůstaly u něj, že dál se odsunu obávat nemusí. Zaručil se za ně, že jsou pravé Češky. Musely se však vzdát domu, a tak přežívaly, jak se dalo. Někdy lépe, někdy hůře.

Osoba, o které příběh vypráví, oslaví za pár dní 85. narozeniny. Za svůj život vychovala 10 dětí, nejméně 20 vnoučat a 10 pravnoučat rozmazlovala nejlepšími pochoutkami a svým dobrým srdcem. Posledních 5 let usíná mimo svůj domov, skládá hlavu na polštář, který pro ni nic neznamená, ulehá do postele, která je jí cizí. Neumí však říci, co ji trápí, co nese na srdci.

Občas nám ve strastech života podá pomocnou ruku cizí člověk, kterému by na nás zdánlivě nemělo záležet. Občas se rodina odvrátí a nám nezbyde, než jen tak žít. Bezcílně. Mluvte s těmi, kteří to ještě dokáží, ptejte se a naslouchejte jim. A když někomu dojdou slova, srdce a oči mluví za vše.